

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 roku wydanym w sprawie z powództwa E. K. przeciwko B. K. (1) i L. B. M. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od L. B. M. na rzecz powódki kwotę 38.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.317 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym wyrok ten z stosunku do pozwanej L. B. M. jest zaoczny co skutkowało orzeczeniem rygору natychmiastowej wykonalności. Jednocześnie Sąd Rejonowy oddalił powództwo w stosunku do B. K. (1) i nie obciążył powódki kosztami procesu wobec tej pozwanej.

Sąd I instancji dokonał następujących ustaleń :

B. K. (1) jest właścicielką kilku nieruchomości na terenie Ł., między innymi nieruchomości położonej przy ul. (...). W dniu 23 sierpnia 2007 roku B. K. (1) zawarła z R. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą A.-Lex umowę o zarządzanie nieruchomością m.in. położoną w Ł. przy ul. (...). Firmę tę prowadził R. M. jako zarejestrowany przedsiębiorca, a w jego imieniu przy negocjacjach zakończonych podpisaniem umowy z dnia 23 sierpnia 2007 roku działa jego matka L. M.. Właścicielka nieruchomości udzieliła również L. M. pełnomocnictwa do zarządzania majątkiem i w ramach tego pełnomocnictwa L. M. za wiedzą i zgodą B. K. (1) wykonywała czynności zarządu nieruchomościami, w tym zawierała umowy najmu z najemcami. To L. M. decydowała o tym jakim mieszkaniem będzie wynajęte, za jaką kwotę, z jakim lokatorem będzie podpisana umowa. L. M. pobierała od najemców kaucje mieszkaniowe, których wysokość sama ustalała, z tym, że umowy najmu nie zawierały postanowień dotyczących kaucji, zaś B. K. (1) nie była informowana o tej praktyce. Dokumentacja dotycząca kaucji była przechowywana w oddzielnym segregatorze, do którego dostęp miała wyłącznie L. M..

W dniu 4 lipca 2008 roku powódka zawarła jako najemca z B. K. (1) reprezentowaną przez L. B. M. jako wynajmującą umowę najmu lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Dla zabezpieczenia należności wynikających z umowy najmu najemczyni zobowiązała się do dostarczenia notarialnie podpisanego „oświadczenia o poddaniu się rygorowi egzekucji”, ale umowa nie przewidywała postanowienia dotyczącego kaucji. L. M. poinformowała ustnie powódkę, że kaucja jest obowiązkowa i że bez jej uiszczenia nie zostanie zawarta umowa najmu. Powódka wpłaciła tytułem kaucji 38.000 złotych. Pokwitowanie zostało opatrzone pieczęcią B. K. (1) i znalazł się podpis L. M.. Przy przekazaniu kaucji nie uczestniczyła B. K. (1), a jedynie L. M..

W listopadzie 2011 roku powódka zwróciła się do L. M. o zaliczenie części kaucji w kwocie 10.000 złotych na poczet czynszu. L. M. wyraziła na to zgodę. W 2012 roku B. K. (2) zaczęła podejrzewać, że nieruchomości nie są zarządzane prawidłowo ponieważ stopniowo spadała wysokość przychodów wykazywanych przez L. M.. Zatrudniony przez B. K. (1) windykatorka potwierdził, że część osób figurujących na liście przekazanej przez L. M. posiada pokwitowania zapłaty czynszów, a część lokatorów powołuje się na zapłaconą kaucję.

W dniu 27 sierpnia 2013 roku powódka ponownie zwróciła się o potrącenie części kaucji na poczet czynszu. Wówczas pozwana B. K. (1) zwróciła się do powódki o dostarczenie dokumentacji dotyczącej najmu lokalu, a w piśmie z dnia 20 listopada 2013 roku zakwestionowała przyjęcie kaucji w swoim imieniu, wskazując, że L. M. nie była upoważniona do pobierania kaucji od lokatorów. W tym samym okresie okazało się, że jeden z lokatorów wystąpił ze sprawą do Sądu przeciwko B. K. (1) o zwrot kaucji i uzyskał wyrok zaoczny, ponieważ jako adres do doręczeń dla pozwanej była wskazana firma (...). Pozwana nie dostała natomiast wyroku zaocznego, a L. M. nie poinformowała jej o wyroku. Po wszczętej przeciwko B. K. (1) egzekucji z zapadłego wyroku zaocznego B. K. (1) odwołała pełnomocnictwo udzielone L. M..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie IV K 34/14 L. M. została uznana winną m.in. tego, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła szereg osób do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem po uprzednim wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd co do możliwości wystąpienia w przyszłości o zwrot kaucji i możliwości uzyskania jej zwrotu od właścicielki nieruchomości B. K. (1) .

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji zasądził kwotę dochodzoną pozwem od L. M. , oddalając powództwo w stosunku do B. K. (1) . Sąd po pierwsze powołał się na treść art. 6 ust 1 i 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów , mieszkaniowych zasobach gminy i zmianie Kodeksu Cywilnego (Dz U z 2014 poz. 150 ze zm) , który normuje instytucję kaucji mieszkaniowej zabezpieczającej pokrycie należności z tytułu najmu przysługujących wynajmującemu w dniu opróżnienia lokalu i zwrócił uwagę na fakt, że w myśl tych przepisów kaucja nie może przekraczać dwunastokrotności miesięcznego czynszu za dany lokal według stawki z dnia zawarcia umowy . W związku z tym tylko w zakresie pobrania kaucji w wysokości dwunastokrotności czynszu jest czynnością zwykłego zarządu , natomiast pobranie jej w wysokości 38.000 złotych , przy czynszu w wysokości 600 zł czyniło czynność pobrania kaucji w wysokości przekraczającej 7.200 złotych czynnością nieważną zgodnie z art. 58 § 1 kc, przekraczającą zakres zwykłego zarządu . Natomiast B. K. (1) udzielając pełnomocnictwa ogólnego upoważniła L. M. tylko do dokonywania czynności zwykłego zarządu . Skoro zatem L. M. pobrała kaucję od powódki z przekroczeniem zakresu pełnomocnictwa czynność taka powinna być potwierdzona przez udzielającą pełnomocnictwa B. K. (1) . Brak takiego potwierdzenia uzasadnia zastosowanie art. 103 § 3 kc , zgodnie z którym kto zawarł umowę w cudzym imieniu , nie będąc do tego umocowany , obowiązany jest do zwrotu tego , co otrzymał od drugiej strony w wykonaniu umowy oraz do naprawienia szkody , jaką osoba poniosła przez to , że zawarła umowę , nie wiedząc o braku umocowania lub przekroczenia tego zakresu . Ten wywód prowadzi do konstatacji , że obowiązana do zwrotu kaucji jest L. M. .

Sąd I instancji podkreślił ponadto , że spośród konkurujących podstaw odpowiedzialności deliktowej pozwanej B. K. (1) do rozważenia pozostają przepisy art. 430 kc i art. 429 kc . Pozwana B. K. (1) powierzyła zarządzanie swoją nieruchomością R. M. prowadzącemu działalność gospodarczą obejmującą zarządzenie nieruchomościami . Pozwana wiedziała również , że firma (...) zatrudnia licencjonowanego zarządcę . W ocenie sądu art. 429 kc wyłącza odpowiedzialność powierzającego wykonanie czynności wtedy , gdy powierza on profesjonalnemu podmiotowi wykonanie czynności w sposób całkowicie samodzielny . R. M. oraz L. M. jako jego pracownik w ramach zwykłego zarządu podejmowali samodzielnie czynności zarządu nieruchomością , poczynając od zawierania umów z dostawcami mediów, zawierania umów z lokatorami , dokonywaniem napraw czy usuwaniu awarii . B. K. (1) nie wydawała żadnych wiążących poleceń tym podmiotom , a zatem podmioty te były samodzielne w swoich działaniach zarządczych . Natomiast R. M. miał firmę zajmującą się profesjonalnym zarządzaniem nieruchomością , która działała na rynku od 2005 roku , miał stałe biuro firmy . Pozwana powierzyła zarząd swoimi nieruchomościami osobie , przedsiębiorstwu lub zakładowi , które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności , a więc nie można przypisać jej winy w wyborze , a tym samym B. K. (1) uwolniła się od odpowiedzialności za działania podmiotu zarządzającego nieruchomościami . Jeżeli podmiot ten wyrządził szkodę powódce – pobrał pieniądze bez podstawy umownej i nie rozliczył się z tych środków – za szkodę tę odpowiada podmiot profesjonalnie zarządzający , a nie pozwana B. K. (1) .

W ocenie Sądu I Instancji przytoczone powyżej argumenty wykluczają także odpowiedzialność właścicielki nieruchomości na podstawie art. 471 kc w związku z art. 474 kc ponieważ L. M. , nadużywając zaufania mocodawczyni i zagarniając pobrane od lokatorów pieniądze , nie brała udziału w wykonywaniu zobowiązania wynikającego z ważnej i skutecznej umowy o pobranie kaucji mieszkaniowej zawartej pomiędzy B. K. (1) a powódką . Nie powstała zatem więź obligacyjna skutkująca zwrotem kaucji po stronie właścicielki .

Ostatecznie Sąd I instancji uznał , że podmiotem odpowiedzialnym za zwrot nienależnie pobranej kaucji mieszkaniowej jest L. M. , a jej odpowiedzialność deliktowa wynika z treści art. 415 kc . Żądając kwoty 38.000 złotych kaucji mieszkaniowej L. M. działała z naruszeniem art. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów , co skutkuje nieważnością umowy o pobranie kaucji , a to z kolei wskazuje na zawinione wyrządzenie powódce szkody .

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc uznając , że pozwana L. M. będąc sprawczynią umyślnego deliktu powinna naprawić szkodę bezzwłocznie , nawet bez wezwania .

O kosztach poniesionych przez powódkę Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc , natomiast na podstawie art. 102 kpc sąd nie obciążył powódki kosztami procesu na rzecz B. K. (1) uznając , że powódka wytaczając powództwo mogła mieć uzasadnione przekonanie , że osobą odpowiedzialną za zwrot kaucji jest wyłącznie B. K. (1) .

Apelację od wyroku wywiodła powódka , zaskarżając go w zakresie rozstrzygnięcia oddalającego powództwo wobec B. K. (1) i wnosząc o jego zmianę i zasądzenie solidarnie od pozwanych B. K. (1) i L. M. na rzecz powódki kwoty 38.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie solidarnie kosztów procesu za I i II instancję .

Zaskarżonemu wyrokowi apelacja zarzuciła naruszenie :

1. przepisów prawa procesowego tj art. 233 § 1 kpc poprzez przyjęcie dowolnej , a nie swobodnej oceny dowodów, w której nie przyjęcie, że umowa z dnia 23 sierpnia 2007 roku o administrowanie nieruchomości ma charakter pozorny , a na podstawie pełnomocnictwa z dnia 23 sierpnia 2007 roku L. M. była upoważniona do dokonania wszelkich czynności prawnych związanych z zarządzeniem nieruchomościami . Ponadto apelacja zarzuca , że Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, że B. K. (1) nie wiedziała o pobranych kaucjach , a pobrane kwoty nie wpłynęły do jej majątku , a ponadto , że pozwana B. K. (1) dołożyła należytej staranności w wyborze na administratora swoich nieruchomości L. M. w sytuacji , gdy umowa zawarta z R. M. miała charakter pozorny . Ponadto apelacja zarzuca naruszenie art. 253 zd. 1 kpc poprzez przerzucenie ciężaru dowodu udowodnienia prawdziwości dokumentu tj pokwitowania z dnia 8 lutego 2012 roku na stronę powodową , w sytuacji gdy to strona pozwana jest stroną zaprzeczającą jego prawdziwości .

2. przepisów prawa materialnego tj .

- Art. 65 § 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie błędnej wykładni oświadczeń stron w zakresie umowy z dnia 23 sierpnia 2007 roku oraz pełnomocnictwa z tej samej daty , w rzeczywistości nie uznając , że umowa ta w rzeczywistości upoważniała L. M. do pobrania kaucji od nowych lokatorów

- art. 83 § 1 kc poprzez jego niezastosowanie , podczas gdy umowa o administrowanie nieruchomościami z dnia 23 sierpnia 2007 roku miała charakter pozorny

- art. 103 § 3 kc poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie , że pozwana L. M. przyjmując kaucję od powódki działała jako falsus procurator , w sytuacji gdy L. M. była upoważniona do pobierania w imieniu B. K. (1) kaucji od nowych lokatorów ;

- art. 415 kc poprzez jego niezastosowanie i nieprzypisanie odpowiedzialności pozwanej B. K. (1) za zawinione zachowanie L. M. oraz przyjęcie że do zwrotu wpłaconej przez powódkę kaucji może dojść wyłącznie w sytuacji wpłynięcia kaucji do majątku pozwanej B. K. (1)

- art. 429 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji , gdy B. K. (1) powierzyła bezpośrednio L. M. administrowanie swoimi nieruchomościami , w tym do pobierania kaucji , a nie posiadała kompetencji do zarządzania nieruchomościami ;

- art. 471 kc poprzez jego niezastosowanie i nie przypisanie B. K. (1) odpowiedzialności za zwrot wpłaconej przez powódkę kaucji w związku z zawarciem umowy najmu z dnia 4 lipca 2008 roku pomimo , że L. M. przy zawieraniu tej umowy działała w imieniu i na rzecz pozwanej B. K. (1)

- art. 474 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji , gdy B. K. (1) powierzyła L. M. administrowanie swoimi nieruchomościami , w tym pobieranie kaucji , a druga z pozwanych nie miała kompetencji do wykonywania powierzonych obowiązków ani nie zatrudniała osoby posiadającej kompetencje do takiego zarządzania ;

- art. 6 ust 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie , że w przypadku pobrania kaucji zabezpieczającej w wysokości większej niż wskazana w ustawie osoba , w imieniu

której pobrano kaucję na podstawie ważnego pełnomocnictwa jest zwolniona z obowiązku zwrotu wpłaconej kaucji , ponieważ pełnomocnictwo obejmujące upoważnienie do dokonania czynności jest sprzeczne z prawem i jest nieważne .

W odpowiedzi na apelację pozwana B. K. (1) wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej B. K. (1) zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu .

Wbrew twierdzeniom skarżącej ocena wiarygodności i mocy dowodów , przeprowadzonych w sprawie została przez Sąd Rejonowy dokonana w sposób rzetelny , zgodnie z kryteriami określonymi w art. 233 § 1 kpc . Zgodnie z utrwaloną wykładnią kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów grupuje się następująco : 1/ doświadczenie życiowe, 2/ inne źródła wiedzy 3/ poprawność logiczna 4/ prawdopodobieństwo wersji .

W apelacji strona powodowa nie wykazała , aby doszło do oceny dowodów zgromadzonych w sprawie z uchybieniem któregokolwiek z kryteriów , o których mowa powyżej . Skuteczne postawienie takiego zarzutu nie może bowiem polegać na stawianiu odmiennych ustaleń faktycznych pozostających subiektywną oceną skarżącej . Podnieść należy , że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym , to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać , choćby w równym stopniu , na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w wypadku , gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego , jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych , to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 II CKN 817/00 LEX nr 56906)

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja powódki nie zawiera argumentacji , która mogłaby skutecznie podważyć dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego . W utrwalonej linii orzeczniczej wskazywano bowiem , że swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas , gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1997 II UKN 77/96 , z dnia 27 lutego 1997 I PKN 25/97 OSNAPiUS nr 21 poz. 420)

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał , że w niniejszej sprawie nie doszło do przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów , a Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne , zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia . Z okoliczności ustalonych przez Sąd I instancji wynika bowiem , że L. M. wykorzystywała powierzona przez B. K. (1) funkcję administratora do osiągnięcia korzyści majątkowej w sposób sprzeczny z prawem , co starała się skutecznie ukryć przed swoją mocodawczynią . Sąd I instancji między innymi w oparciu o zeznania świadków E. S. , A. B. i D. K. ustalił , że L. M. prowadziła dodatkową dokumentację obejmującą umowy najmu i pobierania kaucji mieszkaniowej , bez wiedzy i zgody B. K. (1) . Właścicielka nieruchomości nie była informowana o procedurze pobierania kaucji , a środki tak uzyskane nie były jej przekazywane . Umowy potwierdzające pobranie kaucji były w wyłącznej dyspozycji L. M. , a administratorka ingerowała również w sporządzane raporty kasowe . O tym , że administratorka L. M. prowadziła proceder przestępczy w opisanym zakresie dowodzi również fakt prawomocnego jej skazania wyrokiem karnym . Dowody te potwierdziły w całej rozciągłości wiarygodność przedstawionej przez B. K. (1) wersji wydarzeń , a w szczególności fakt , że nie wiedziała ona o pobieranych kaucjach, w tym o pobranej od powódki kaucji 38.000 złotych .

Za dowód odmiennego założenia nie mogła służyć natomiast dopisana na piśmie powódki z dnia 13 stycznia 2012 roku zgoda na zaliczenie części kaucji na rzecz czynszu . Rzeczywiście , pozwana B. K. (1) zaprzeczyła faktowi , że dokonała tego zapisu , natomiast do akt sprawy została załączona jedynie kserokopia bez poświadczenia jej za zgodność z oryginałem , a więc dokument , który nie może ostać się jako dowód w sprawie . Strona powodowa nie złożyła natomiast oryginału tego pisma z dopiskiem . W tym stanie rzeczy nie może ostać się rozumowanie strony skarżącej , że B. K. (1)

wiedziała o pobieranych od lokatorów , w tym od powódki kaucji i zaakceptowała fakt , że jej pełnomocnik przywłaszcza sobie pieniądze lokatorów . Nie może bowiem umknąć uwadze fakt , że B. K. (1) odkryła proceder zawłaszczenia pieniędzy pochodzących od lokatorów przez L. M. po ustaleniach poczynionych przez windykatorkę wynajętego przez B. K. (1) i odkryciu , że w sposób przed nią ukryty doszło do egzekucji sądowej na skutek prawomocnego zasądzenia zwrotu kaucji innego lokatora . Należy więc uznać , że Sąd I instancji dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów , w oparciu o które wyprowadził prawidłowe wnioski jurydyczne wykluczające przyjęcie odpowiedzialności przez B. K. (1) . Skarżąca nie przedstawiła natomiast jakichkolwiek merytorycznych argumentów , które pozwalałyby wyprowadzić inne niż tego dokonał Sąd I instancji ustalenia oraz trafność zapadłego w sprawie orzeczenia . Dla podważenia dokonanej przez Sąd oceny dowodów oraz poczynionych w oparciu o nią ustaleń nie jest wystarczające wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego takich wniosków co do okoliczności faktycznych danej sprawy , które pozostają w sprzeczności z logiką i doświadczeniem życiowym .

Nie można podzielić stanowiska skarżącej w kwestii naruszenia art. 103 kc . Należy bowiem przypomnieć , że do potwierdzenia pobrania kaucji nie doszło , a powołany przepis pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie . Przepis art. 103 kc stanowi o potwierdzeniu przez mocodawcę czynności prawnej dokonanej w jego imieniu przez rzekomego pełnomocnika z osobą trzecią jako na przesłankę ważności czynności . Umowa ta bowiem jest nieważna z innych przyczyn . W doktrynie przyjmuje się najczęściej , że skoro w umowie przewidziano wpłatę kaucji w wysokości przekraczającej dwunastokrotność miesięcznego czynszu najmu , to dokonana czynność prawna jest nieważna w całości jako sprzeczna z ustawą w związku z treścią art. 58 § 1 kc w związku z art. 6 ust 1 zd II ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów , mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego (Dz U z 2016 poz. 1610 ze zm) . Nie można uznać takiej umowy za ważną tylko częściowo , tj w zakresie kwoty przekraczającej ustawowo dopuszczalny próg , bowiem nie przewiduje tego wyraźna regulacja ustawowa . Jeżeli więc przyjąć , że umowa kaucji jest nieważna jako sprzeczna z prawem z uwagi na występujące w niej postanowienia , to bez znaczenia jest kwestia ewentualnego usanowania tych braków , które to braki mają przyczynę w fakcie zawarcia czynności przez nieumocowanego pełnomocnika .

Nie jest również uzasadniony zrzut stawiany w apelacji naruszenia art. 430 kc przez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji , że szkoda jaką poniosła powódka powstała jedynie przy okazji powierzonych czynności w ramach udzielonego pełnomocnictwa . Zarzut ten został oparty na twierdzeniu powódki , że pobieranie kaucji przez L. M. od najemców pozostawało w związku przyczynowym z administrowaniem nieruchomością . Doprowadzenie lokatorów przez administratorkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej nie można zaliczyć do powierzonych przez właścicielkę czynności związanych z zarządzaniem nieruchomością . Sąd I instancji prawidłowo więc uznał , że szkoda , którą poniosła powódka powstała jedynie przy okazji wykonywania przez L. M. powierzonych jej w ramach udzielonego pełnomocnictwa czynności , które administratorka wykorzystwała wywołując u powódki przeświadczenie , że pobieranie kaucji następuje w imieniu wynajmującej i zgodnie z jej wolą .

W tym stanie sprawy , uznając bezzasadność postawionych zarzutów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc . oddalił apelację .

O kosztach apelacyjnych Sąd orzekła na podstawie art. 98 kpc , obciążając obowiązkiem ich zwrotu powódkę na rzecz B. K. (1). Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika na podstawie § 2 pkt 5 oraz § 10 pkt 1 ppkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz U z 2015 poz. 1800 ze zm) .